“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଏହା ତୁମର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ବିଶ୍□ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠାରେ ବିଗିଡି ଯାଇଥିବା ସଂସାରକୁ ସଜାଡିଲାବାଲା ବାବା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ମହାବିନାଶ ସମୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କେଉଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଉଛ?

ଉତ୍ତର:- ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ତୁମେ ଘରକୁ ଫେରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପର ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାତ ଦିନ ପାଇଁ ଭଟୀରେ ବସାଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ସାତ ଦିନ ଏକାନ୍ତରେ ରଖି କୋର୍ସ କରାଉଛ ଯାହାକି ସେମାନେ ପତିତମାନଙ୍କ ସଂଗରୁ ଦୂରେଇ ରୁହନ୍ତୁ, କାହାରି କଥା ମନେ ନ ପଡୁ ତେବେ ଯାଇ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛିଟା ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ ହେବ ।

ଗୀତ:- ତୁନେ ରାତ ଗବାଇ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା କିଏ କହିଲେ? ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ସ୍କୁଲରେ ବସିଛ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଶିକ୍ଷକ ହିଁ କହିବେ । ତେବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ, ଏକଥା ଶିକ୍ଷକ କହିଲେ, ନା ପିତା କହିଲେ, ନା ସତ୍‌ଗୁରୁ କହିଲେ? ଏହି ବାଣୀ କିଏ କହିଲେ? ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ, ଇଏ ଆମର ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ସେ କଥା ପିତା ମଧ୍ୟ କହିଲେ, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ କହିଲେ ଏବଂ ସତ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କହିଲେ । ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ତୁମେମାନେ ଏଠିକାର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ । ଅନ୍ୟସବୁ କଲେଜ ବା ବିଶ୍□ ବିଦ୍ୟାଳୟମାନଙ୍କରେ ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢାଇଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ପିତା ବା ଗୁରୁ କହିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ପାଠଶାଳା ଅଟେ, ତେବେ ଏହାକୁ ବିଶ୍□ବିଦ୍ୟାଳୟ କୁହ ବା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ କୁହ । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା କୁହାଯାଉଛି ନା । ପ୍ରଥମେ ତ ଏକଥା ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ, ଏହି ପାଠଶାଳାରେ ଆମକୁ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ସେହି ନିରାକାର ଯିଏକି ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ସିଏ ଆମକୁ ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରା ସୃଷ୍ଟି ସେହି ଏକମାତ୍ର ରଚୟିତା ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ତେଣୁ ସିଏ ନିଜେ ଆସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସେହି ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବା ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର କୁହାଯାଉଛି । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହୋଇଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପତିତରୁ ପାବନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍କୁଲରେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ନଥାଏ ଯେ, ଆମକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନିରାକାର ପିତା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ଏହିଠାରେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଯାଉଛନ୍ତି । ବିଶେଷ କରି ଭାରତ ଅଥବା ସାରା ଦୁନିଆରେ ଏପରି କେହି ବି ଭାବିବେ ନାହିଁ ଯେ, ଆମକୁ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପାଠ ପଢାଇଥା’ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଏଭଳି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍□ାରା ସେମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବିବେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି କରୁଛି । ଅମୁକ ଚାକିରି ମଧ୍ୟ ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଆତ୍ମା ହିଁ କରୁଛି । ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ତ ଏକଥା ରହିଛି ଯେ, ମୁଁ ଅମୁକ । ତୁରନ୍ତ ନିଜର ନାମ ରୂପ ମନେ ପଡିଯାଇଥାଏ । ମୁଁ ଏହି କାମ କରୁଛି, ଏହିଭଳି କରୁଛି । ସର୍ବଦା ଶରୀରର ନାମ ହିଁ ମନେ ପଡିଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତାହା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ତ ଆମେ ଆତ୍ମା, ପରେ ଏହି ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛେ । ଶରୀରର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ଆତ୍ମାର ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ସେହି ଗୋଟିଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋ ଆତ୍ମାର ଗୋଟିଏ ହିଁ ନାମ ଶିବ । ଏକଥା ସାରା ଦୁନିଆ ଜାଣିଛି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ନାମ ଗୁଡ଼ିକ ଶରୀର ଉପରେ ହିଁ ରଖାଯାଇଥାଏ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ କେବଳ ଶିବ ହିଁ କହିଥା’ନ୍ତି, ବାସ୍ । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଶରୀର ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ନାମ ରଖାଯାଇଥାଏ, ମୁଁ ଅମୁକ ଅଟେ । ମୋତେ ଅମୁକ ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ନାମ ତ କୁହାଯିବ ନା । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍□ାରା ଟିଚରର କାମ କରିଥାଏ, ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇଥାଏ । ତେବେ ସଂସ୍କାର ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍□ାରା ପାଠପଢାଇଥାଏ, ପାର୍ଟ ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ ନିଜର ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ । କିନ୍ତୁ ଶରୀରର ଯେଉଁ ନାମ ଦିଆଯାଇଥାଏ, ସେହି ନାମ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ କର୍ମଧନ୍ଦା, ବ୍ୟବସାୟ ଆଦି ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ନିରାକାର ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ କେଉଁ ଆଡକୁ ଚାଲିଗଲା! ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏବେ ସେହି ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ନିରାକାର ପିତା ଆମକୁ ଏହି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବ ତ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ସିଏ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ ବା ଗର୍ଭକୁ ଆସିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଉପରୁ ଆସିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଆମକୁ ଜଣାପଡେ ନାହିଁ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକ କୁହାଯାଉଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଉପରୁ ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ

ଆତ୍ମା ଉପରୁ ଆସିଥାଏ । କୌଣସି ବିକର୍ମ କରିନଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପୁଣି ସତ୍ତ୍□, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଥାଏ ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥାଏ, ତେଣୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିନଥାଏ । ଅଧା ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ପରେ ହିଁ ବିକର୍ମ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ ।

ଆଜିଠାରୁ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସବୁ ପରେ ଆସିଲେ । ଭାରତବାସୀ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଭାରତକୁ ଅବିନାଶୀ ଭୂମି କୁହାଯାଏ । ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ଭୂଖଣ୍ଡ ନଥିଲା । ତେବେ ଶିବବାବା ବିଗିଡି ଯାଇଥିବା ସଂସାରକୁ ସଜାଡି ଥାଆନ୍ତି, ଭୋଳାନାଥ ମଧ୍ୟ ଶିବଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ବାବା ବିଗିଡି ଯାଇଥିବା ସଂସାରକୁ ସଜାଡି ଥାଆନ୍ତି । ଶିବ ଏବଂ ଶଙ୍କର ଏକ ନୁହଁନ୍ତି, ଶିବ ଅଲଗା ଏବଂ ଶଙ୍କର ଅଲଗା । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର କୌଣସି ମହିମା ନାହିଁ । ମହିମା କେବଳ ଶିବଙ୍କର ଯିଏକି ବିଗିଡିଯାଇଥିବା ଦୁନିଆକୁ ସଜାଡିଥା'ନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଏହି ଜନ୍ମ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶେଷ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଏହି ସଂସାର ମଧ୍ୟ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍? ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ଜିନିଷକୁ ମନେ ପକାଯାଏ ନାହିଁ । ଯେପରି ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହେଲେ ପୁରୁଣା ଘରୁ ମନ ହଟିଯାଏ । ଏସବୁ ହେଲା ବେହଦର କଥା । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏବେ ତ ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଗାଡି ଦେଇଛି । ଭାରତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ କାଙ୍ଗାଳ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଲୋକମାନେ ଦୁର୍ନିତୀ, ଅପମିଶ୍ରଣ, ଚୋରୀ, ଠକେଇ ଆଦିକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ହେଲା କାମ ବିକାର ଦ୍□ାରା ପତିତ ହେବା । ଶରୀର ବିକାର ଦ୍□ାରା ଜନ୍ମ ନେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଆମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗବାଲା ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ । କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ପବିତ୍ର ରହିବ, ତେବେ ବିକାର ବିନା ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, ଆମେ ଆମର ରାଜଧାନୀ ବାହୁବଳ ଦ୍□ାରା ନୁହେଁ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ତେବେ କ'ଣ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେବେକି ତାହା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଅଟେ । ଯଥା ରାଜା-ରାଣୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ତଥା ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିକାର ନଥାଏ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଈଶ୍□ର ପିତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍□ରୀୟ ରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଯିଏକି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାବଣକୁ ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି ଯିଏକି ଦୁନିଆକୁ ନର୍କ କରି ଦେଇଛି । ଦ୍□ାପର ଯୁଗ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସେକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ତାହା ହେଲା ଈଶ୍□ରୀୟ ଦୁନିଆ । ତାକୁ ସ୍□ର୍ଗ ଦୈବୀ ପାବନ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଏହା ନର୍କ, ପତିତ ଦୁନିଆ । ଏସବୁ କଥା ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ବୁଝିପାରିବେ, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ପାଠପଢିବେ । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହନ୍ତି, ଅମୁକ ଜାଗାରେ କ'ଣ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଛି । ଆରେ ହେଡ ଅଫିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଖ୍ୟାଳୟ ତ ଅଛି ନା । ତୁମେ ଆସି ଏଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ନେଇଯାଅ, କିଛି ବଡ କଥା ତ ନୁହେଁ । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟ ତ୍ରେତାଯୁଗ ଅତିବାହିତ ହେଲା ପରେ ପୁଣି ଦ୍□ାପର କଳିଯୁଗ ଆସିଲା ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ସଂଗମଯୁଗ । ଆଗାମୀ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ପାଠ ପଢିବାର ଅଧିକାର ସମସ୍ତଙ୍କର ରହିଛି । କେହି କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ମୁଁ ଚାକିରୀ କରୁଛି, ଆଚ୍ଛା ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରି ପୁଣି ଚାଲିଯାଅ, ମୁରଲୀ ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ସାତ ଦିନ ଭଟ୍ଟୀରେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ସାତ ଦିନ ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସମାନ ନୁହେଁ । ସାତ ଦିନ ଭଟ୍ଟୀରେ ରହିବା ଅର୍ଥ କାହାରୀ କଥା ମନେ ନପଡିବା । କାହା ସହିତ ପତ୍ର ବ୍ୟବହାର ମଧ୍ୟ ନ ହେଉ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏକା ଭଳି ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ପତିତ ପଣିଆ ମଧ୍ୟ ଏକ ରୋଗ ଅଟେ, ମନୁଷ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପର ମହାରୋଗୀ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା ରଖିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି କାହା ସଂଗରେ ନ ମିଶିବେ । ବାହାରକୁ ଗଲେ ଓଲଟା ସିଧା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବେ, ପତିତମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ନା! ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଖ, ବିଶେଷ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହେଉଛି ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ପତିତମାନେ ଛୁଇଁ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀର ବିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବିଷରୁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ, ପୁଣି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଦରକାର । ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଅପବିତ୍ର ଶରୀର ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବିନାଶର ସମୟ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ସେହିଭଳି ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ପାଞ୍ଚତତ୍□ ଦ୍□ାରା ନିର୍ମିତ ଶରୀର ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥାଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି ନା! ତୁମମାନଙ୍କୁ ନର୍କକୁ ତ ଲାତ ମାରିବାକୁ ହେବ, କାହିଁକି ନା ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁର୍ଦ୍ଦାରକୁ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ମଶାନକୁ ନେଇଯାଇଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ମୁହଁ ସହର ଆଡକୁ ପାଦ ଶ୍ମଶାନ ଆଡକୁ କରିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶ୍ମଶାନ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଶ୍ମଶାନ ଆଡକୁ ମୁହଁ କରିଦିଅନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମର ମୁହଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଦ୍ଧି ସେହି ଆଡକୁ ରହିଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ଆଡକୁ ରହିଛି ଏବଂ ପାଦ ଦୁଃଖଧାମ

ଆଡକୁ ରହିଛି ।ତାହା ତ ମୁର୍ଦ୍ଦାର କଥା, ଏଠାରେ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।ମିଠା ଘରକୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମିଠା ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ ।ଏହା ହେଲା ବୁଦ୍ଧିର ଅଭ୍ୟାସ ।ଏହି ବାବା ଆସି ସବୁର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଏବେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।ଏହା ପୁରୁଣା ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ, ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ୮୪ ଜନ୍ମ ପାର୍ଟ କରି ସାରିଲ ।ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ, ସମସ୍ତେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇନଥା'ନ୍ତି ।ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ପଛରେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର କମ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ ।ଇସ୍ଲାମୀମାନଙ୍କଠାରୁ ବୌଦ୍ଧିମାନଙ୍କର କମ୍ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ କମ, ଗୁରୁନାନକଙ୍କର ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ଅଳ୍ପ ଦିନ ହେବ ଆସିଛନ୍ତି ।ଗୁରୁନାନକଙ୍କୁ ୫୦୦ ବର୍ଷ ହେଲା ତେଣୁ ସେମାନେ କେବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରିବେ! ହିସାବ କରାଯାଏ, ୫୦୦୦ ବର୍ଷରେ ଏତେ ଜନ୍ମ ହେଲେ ୫୦୦ ବର୍ଷରେ କେତେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ? ୧୨-୧୩ ଜନ୍ମ ।ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ୨୦୦୦ ବର୍ଷ ହେଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର କେତେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ ।ଅଧାରୁ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଯିବ ।ଏସବୁ ହିସାବର କଥା ନା । ଏଥିରେ କିଏ କେତେ ଜନ୍ମ, କିଏ କେତେ ଜନ୍ମ, ସଠିକ ଭାବରେ କହିହେବ ନାହିଁ ।ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥାରେ ତର୍କ ବିତର୍କ କରି ଅଧିକ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।ତୁମର କାମ ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ।ଫାଲତୁ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ।ବାକି ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ହିଁ ପାପ ନଷ୍ଟ ହେବ ।କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମେହନତ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି ।ଯାହାକୁ ବାବା ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ।ସତ୍ୟ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତ ଯୋଗବଳର କଥା ହିଁ ନାହିଁ ।ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହଠଯୋଗ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।ଏହା ହେଲା ସହଜ ରାଜଯୋଗ ।ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହେବ ।ତେବେ ମୂଳ କଥା ହେଲା ଯୋଗବଳ ।ଏବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପାପ କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି କାରଣ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ।ପୂଜାରୀମାନେ ତ ପତିତ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନାନ ଆଦି କରାଉଛନ୍ତି ।ବାସ୍ତବରେ ପତିତଙ୍କର ହାତ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରେ ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପ୍ରଥା-ପରମ୍ପରା ।ଏବେ ତ ଆମେ ପାବନ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଦେବତା ହୋଇଯିବୁ । ସେଠାରେ ତ ପୂଜା ଆଦି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ ।ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ହେଲେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ।ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୋଳାନାଥ କୁହାଯାଏ ।ମୁଁ ଆସୁଛି ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀର, ପୁରୁଣା ରାବଣ ରାଜ୍ୟକୁ ।ହଁ, କାହା ଶରୀରରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ପାରିବି ।ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ।ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ତ ନିଜ ନିଜର ଆତ୍ମା ରହିଛି ।ଫର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଇ ନିଆଯାଇଥାଏ ଯେ, ତୁମ ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ? କିନ୍ତୁ ସେ କଥାକୁ କେହି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ତ ଜଣେ ହିଁ ହୋଇଥିବେ ।ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଏବଂ ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ । ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ବର୍ସା ମିଳିଥାଏ ।ସିଏ ହିଁ ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି ।ଯିଏକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମିଠାଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯିବେ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।ଯେପରି ହୋଲିକା ଦହନ ହୋଇଥାଏ ନା ।ସେହିପରି ଶରୀର ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ ।ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବହୁତ କମ ଆତ୍ମା ରହିବେ । ତେବେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ, ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କିଏ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କଳିଯୁଗର ବିନାଶ କିଏ କରୁଛନ୍ତି? ତାହା ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଲେଖା ହୋଇଛି ।କୁହାଯାଏ ସ୍ନେହ କଲେ ସ୍ନେହ ମିଳିଥାଏ ।ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମୋ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବା ବହୁତ କରନ୍ତି ସେମାନେ ମୋର ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ।

ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ ।ବର୍ସା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପାଇବାର ଅଛି ।ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଭୂଲ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।ପୁରୁଣା ଅଭ୍ୟାସ ସବୁ ମଜବୁତ ହୋଇଯାଇଛି । କେତେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବଦଳୁ ନାହିଁ, ତାହା ଦ୍□ାରା ନିଜର ହିଁ ପଦକୁ କମ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ ।ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କୌଣସି କଥାରେ ତର୍କ-ବିତର୍କ କରି ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ।ବ୍ୟର୍ଥ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧି ଅଧିକ ନ ଯାଉ ।ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହି ନିଜର ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବାର ଅଛି ।ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନିଜର ମୁହଁ ମୋଡି ନେବାକୁ ହେବ ।ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହେଉଛି ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଘରୁ ମନ ହଟେଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ମାୟାର ବିଘ୍ନକୁ ଖେଳ ଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ବିଶ୍□-ନିର୍ମାତା ହୁଅ ।

ଯେପରି କୌଣସି ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିକଟରେ ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ଯଦି ନିଜର ପିଲାଳିଆମି କାରଣରୁ କିଛି ବି କହିଦେଉଛି

ବା କୌଣସି ଭୁଲ୍ କର୍ମ କରିଦେଉଛି ତେବେ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବା ଅଜ୍ଞାନୀ ବାଳକ ବୋଲି ମନେ କରି ଭୁଲିଯାଉଛି, ତାଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡୁନାହିଁ । ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ଯଦି ନିଜକୁ ମାଷ୍ଟର ବିଶ୍□-ନିର୍ମାତା ମନେ କରିବ ତେବେ ମାୟାର ଏହି ସବୁ ବିଘ୍ନ ଗୁଡିକ ପିଲାମାନଙ୍କର ଖେଳ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେବ । ମାୟା କୌଣସି ବି ଆତ୍ମା ଦ୍□ାରା ଯଦି ସମସ୍ୟା ବା ବିଘ୍ନ ବା ପରୀକ୍ଷା ରୂପରେ ଆସିଯିବ ତେବେ ସେଥିରେ ବିଚଳିତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ମନେ କରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ନିଜ ଭିତରେ ସ୍ନେହ, ଶକ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍□ରୀୟ ଆକର୍ଷଣ ଭରପୁର କରିଦେବ ତେବେ ସମସ୍ତେ ତୁମର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଯିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***